

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 11/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Marcelom Ružarovským, advokátom, Andreja Žarnova 11C, Trnava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B4-15Er/5127/2013 takto

rozhodol:

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B4-15Er/5127/2013 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadosťučinenie **300 eur**, ktoré **je** Mestský súd Bratislava IV **povinný** zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Mestský súd Bratislava IV **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) nečinnosťou mestského súdu (ďalej aj „exekučný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. B4-15Er/5127/2013. Žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie 1 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľka vystupujúca v procesnej pozícii povinnej v exekučnom konaní vedenom na exekučnom súde podala 23. januára 2022 návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom namietala, že vo veci išlo o spotrebiteľský vzťah, teda mali byť skúmané aj neprijateľné podmienky pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi.
3. Podľa tvrdení sťažovateľky exekučný súd rozhoduje o návrhu na zastavenie exekúcie viac ako tri roky, pričom ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebolo právoplatne rozhodnuté.
4. Sťažovateľka uvádza, že pred podaním ústavnej sťažnosti nepodala sťažnosť predsedovi súdu, keďže takéto podanie nie je považované za účinný prostriedok nápravy v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ako aj ústavného súdu. Predseda súdu podľa jej názoru reálne nemá k dispozícii také opatrenia a prostriedky, ktoré by prietahy v konkrétnom konaní odstránili.
5. Sťažovateľka poukazuje a vyhodnocuje jednotlivé klasifikačné kritériá prietahov v konaní, pričom prezentuje záver o právnej a faktickej nenáročnosti vecí spadajúcej do rámca „bežných“ vecí rozhodovaných exekučným súdom. Ku kritériu správania účastníka konania uvádza, že riadne podala odôvodnený návrh na zastavenie exekúcie, pričom ona ani iní účastníci konania nebránili súdu plynule konať a rozhodnúť. K postupu mestského súdu uvádza, že prietahy sú podľa jej názoru spôsobené jeho nečinnosťou a neefektívnym postupom. Daná vec sa podľa jej názoru nevyznačuje žiadnymi špecifikami, ktoré by odôvodňovali dlhší časový priestor na vydanie rozhodnutia. Poukazuje na početnú judikatúru a súdnu prax v agende spotrebiteľských exekučných konaní. Neobstojí podľa nej ani argument o súdnej reforme.
6. Sťažovateľka argumentuje, že rozhodovanie mestského súdu trvá viac ako tri roky, pričom postup mestského súdu vytvára u sťažovateľky pocit frustrácie a nedôvery k štátnym orgánom. Navyše, ide o spotrebiteľské exekučné konanie, ktoré si podľa názoru sťažovateľky vyžaduje zvýšenú pozornosť. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje tým, že postup mestského súdu zasiahol do jej práv, pričom tento zásah nie je možné odčiniť iba deklarováním porušených práv.
7. Uznesením exekučného súdu č. k. 15Er/5127/2013-41 z 3. septembra 2025, právoplatným 3. septembra 2025, bolo exekučné konanie zastavené. Súdny exekútor vrátil exekučnému súdu poverenie na vykonanie exekúcie 29. septembra 2025.

II.

Vyjadrenie exekučného súdu

8. Ústavný súd mailom z 2. septembra 2025, ktorý ostal bez reakcie exekučného súdu, a následne listom zo 4. novembra 2025 vyzval predsedníčku mestského súdu na vyjadrenie sa k vecnej stránke ústavnej sťažnosti a na predloženie spisu vedeného pod sp. zn. B4-15Er/5127/2013 pred prijatím veci ústavným súdom na ďalšie konanie.
9. Na listinnú výzvu ústavného súdu predsedníčka mestského súdu reagovala podaním sp. zn. 1SprV/800/2025 zo 14. novembra 2025. Po zhrnutí podstatnej časti doterajšieho priebehu konania uviedla, že exekučný spis bol po právoplatnom zastavení exekučného konania 29. októbra 2025 daný do archívu. Vzhľadom na okolnosti prípadu (poukazujúc na priebeh a procesný postup exekučného súdu) konštatuje, že v konaní nedošlo zo strany exekučného súdu k prietahom.

Poukazuje na veľký rozsah pridelenej agendy z dôvodu aplikácie novej súdnej mapy, na množstvo vybavovanej agendy a na novelizácie príslušných predpisov.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 11/2026-15 zo 14. januára 2026 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu.

11. V prvom rade ústavný súd poznamenáva, že vzhľadom na to, že vyjadrenie exekučného súdu bolo ústavnému súdu na jeho výzvu doručené v štádiu konania pred prijatím ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, nepovažoval za potrebné vyzývať exekučný súd na ďalšie vyjadrenie, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že exekučné konanie bolo právoplatne skončené a poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bolo vrátené exekučnému súdu. Exekučný súd dostal priestor vyjadriť svoje stanovisko k ústavnej sťažnosti sťažovateľky, pričom, vzhľadom na charakter konania, nie je rozhodujúce, či sa tak stalo v štádiu pred prijatím ústavnej sťažnosti alebo po jej prijatí na ďalšie konanie. Keďže vyjadrením exekučného súdu nedošlo k popretiu tvrdení sťažovateľky týkajúcich sa priebehu konania pred exekučným súdom, ktoré malo priamy vplyv na meritórne rozhodnutie ústavného súdu v otázke sťažovateľkou namietaných práv, ústavný súd dospel k záveru, že na vyjadrenie nie je potrebné vyzvať ani sťažovateľku. Ďalšie vyjadrenia k veci by totiž zjavne nezvrátili rozhodnutie ústavného súdu, navyše by v konaní generovali ďalšie úkony v rozpore s hospodárnosťou konania.

12. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov je založená na tvrdení o nečinnosti exekučného súdu pri rozhodovaní o jej návrhu na zastavenie exekúcie, v ktorej vystupovala ako povinná.

13. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

14. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' súdnej veci, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

16. K právnej a faktickej zložitosti veci ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o zastavení exekúcie, a to či už *ex officio*, alebo na základe návrhu legitimovaného subjektu, tvorí bežnú agendu rozhodovania exekučných súdov, teda nie je po právnej ani faktickej stránke zložitá. Prejednávaná

vec sa nevyznačuje vyšším stupňom skutkovej a právnej zložitosti, čo je napokon zrejmé aj s ohľadom na tú skutočnosť, že o návrhu sťažovateľky bolo rozhodnuté nasledujúci deň po doručení e-mailovej žiadosti ústavného súdu z 2. septembra 2025 o vyjadrenie sa k skutočnostiam vytýkaným v podanej ústavnej sťažnosti.

17. Pokiaľ ide o hodnotenie správania sťažovateľky, ústavný súd z predloženého spisu zistil, že sťažovateľka iniciovala svojím úkonom konanie o zastavenie exekúcie, pričom žiadnym spôsobom neprispela k prietahom v konaní.

18. Pri skúmaní samotného postupu mestského súdu ústavný súd zistil, že o zastavení exekúcie bolo rozhodnuté 3. septembra 2025, teda viac ako tri a pol roka po podaní návrhu na zastavenie exekúcie. Predsedníčka mestského súdu uviedla, že 27. februára 2023 bol vydaný pokyn na zapožičanie spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 1Zm/40/2023, pričom z pripojeného spisu je zrejmé, že tento bol zapožičaný exekučnému súdu 3. marca 2023. Nič preto nebránilo exekučnému súdu rozhodnúť o návrhu sťažovateľky v primeranej lehote. Naopak, nečinnosť exekučného súdu signalizuje, že v napadnutom konaní došlo k prietahom, ktoré mali za následok porušenie označených práv sťažovateľky. Na uvedenom nič nemení ani zvýšený stav exekučnej agendy či realizovaná zmena súdnej mapy a novelizácie právnych predpisov.

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu napadnutom konaní (bod 1 výroku nálezu).

IV.

Príkaz konať vo veci a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

20. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Keďže v čase rozhodovania ústavného súdu bolo vo veci sťažovateľky právoplatne rozhodnuté, ústavný súd neuložil príkaz mestskému súdu konať vo veci sťažovateľky bez zbytočných prietahov.

21. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

22. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada priznať finančné zadosťučinenie 1 000 eur vzhľadom na nečinnosť exekučného súdu a neprimeranú dĺžku súdneho konania, za ktorú je mestský súd zodpovedný.

23. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). S poukazom na dĺžku trvania nečinnosti mestského súdu a konštatovanú opodstatnenosť ústavnej sťažnosti, zohľadňujúc význam konania pre

sťažovateľku, ktorá sa žiadnym spôsobom nepričinila o vznik prietáhov v konaní, je podľa názoru ústavného súdu primerané priznať jej finančné zadosťučinenie 300 eur (bod 2 výroku nálezu). Vo zvyšnej časti požadovaného finančného zadosťučinenia ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

V. Trovy konania

24. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

25. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania pred ústavným súdom z titulu právneho zastúpenia advokátom podľa § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, pozostávajúcu z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby. Za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) patrí odmena dvakrát 371 eur a dvakrát režijný paušál 14,84 eur. Keďže právny zástupca sťažovateľky je platiteľom DPH, suma priznaných trov sa zvyšuje o DPH v sadzbe 23 %, t. j. 177,49 eur. Ústavný súd tak v súhrne priznal náhradu trov konania 949,17 eur s DPH (bod 3 výroku nálezu).

26. Priznanú náhradu trov konania je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

27. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu